

[Vanggaard.]

Landets samlede Forsvar. Anvendes de bedst til Flaaden, bør vi lægge Pengene dér, anvendes de bedst til Hæren og hvad dertil hører, maa vi efter min Mening lægge dem dér. At opretholde noget af gammel Præention, kan man efter min Mening ikke. Som sagt, med Hensyn til Hærbudgettet er der ikke nogen stor Forskel paa de to Oppositionspartiets Forslag.

Jeg vil til Slut sige et Par Ord til Gunst for den almindelige Værnepligt. Vi har jo haft den til en særlig Behandling her i Tinget som Følge af et Forslag, der blev stillet af Retsforbundet. Vi andre, de fire store Partier, mener, at den almindelige Værnepligt bør bestaa, at den bør bevares. Det kan dog ikke nægtes, at med den Udskrivning, der foregaar i disse Aar, er Værnepligten nok lige, for saa vidt som Folk udskrives jævnt over det hele uden Hensyn til Samfundsklasser o. s. v., men almindelig er den ikke i den Forstand, at den tager de *fleste* vaabendygtige Mænd. Efter 1909-Loven havde vi 15 Regimenter, nu har vi 8. Derfor lyder det vel ikke saa urimeligt, at Generalkommandoen har ment at burde foreslaa det samme Antal Regimenter, som Venstre i 1909 var med til at faa gennemført. Jeg mener, at Værnepligten altid bør staa i Forhold til den Udskrivningsmasse, der findes — den er jo nu noget større end dengang —, saaledes at man egentlig ikke skulde have et fast Antal Regimenter, men skulde praktisere den almindelige Værnepligt i Forhold til Befolkningens Størrelse. Er der saa ikke Brug for disse Regimenter til militært Brug, kan man give dem en Uddannelse i Lighed med den, der blev Landstormen til Del, og som dengang vakte megen Interesse i Befolkningen; ikke mindst de, der aftjente deres Værnepligt paa den Maade, var overmaade glade ved den Uddannelse, ved det Friluftsliv, de havde i Landstormen.

J. P. Larsen: Efter at have hørt det ærede Medlem Hr. Vanggaard forstaar jeg bedre, at Venstre ikke i sine antydede Ændringer har anført noget til Flaaden. Det synes jo, at Flaaden som saadan ikke har hele Partiets Bevaagenhed, men at man inden for Partiet nærmest mener, at Flaaden, som den er foreslaaet af os, i Virkeligheden er tilstrækkelig, og det kan naturligvis kun glæde os.

Det ærede Medlem Hr. Vanggaard sagde videre, at Venstre har ikke ønsket, at deres Ændringsforslag skulde komme til Forhandling og muligt blive stemt ned, da

den Dag kunde komme, da man vilde være glad; om disse Ændringsforslag ikke var nedstemt. Det tyder paa Forhandlingsvilje inden for Partiet, og jeg formoder, det var den, der gav sig Udslag i den saa ofte omtalte Skrivelse til Forsvarsministeren. Man kan vel kun beklage, at dette Frieri ikke førte til en frugtbar Forhandling, men derfor bærer Partiet Venstre selv Skylden, Skylden er ikke vor. Efter det ærede Medlems sidste Udtalelse synes jeg, at der havde været nogen Mulighed for at komme til Klaring paa dette Punkt.

Det ærede Medlem Hr. Vanggaard mente, at Tiden var løbet fra Artilleriskibene. Jeg har ikke noget imod at give det ærede Medlem Ret i denne Betragtning, jeg tror, det er rigtigt, at Tiden er løbet fra Artilleriskibene for vort Lands Vedkommende. Derimod kan jeg ikke give det ærede Medlem Ret i, at Landbatterier skulde være det bedst egnede Middel til at beskytte Mine-spærringer. Der foreligger fra forskellige Forhandlinger, naar der har været nedsat Udvalg, Oplysninger om, hvad Landbatterier vil koste; de er ingenlunde billige, det er et stort Spørgsmaal, om Landbatterier er billigere end Artilleriskibe, og dertil kommer, at der nok kan siges et og andet om saadanne Batteriers Brugbarhed over for bevægelige Maal i Søen. Dette er imidlertid et rent sagligt Spørgsmaal, som jeg ikke skal komme nærmere ind paa, jeg konstaterer kun med Tilfredshed, at heller ikke Partiet Venstre mere regner med Artilleriskibenes Nødvendighed.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen og det ærede Medlem Hr. Vanggaard udtalte Beklagelse over Bestemmelsen om Afskaffelsen af de frivillige Korps. Jeg skal kun gentage, hvad jeg gav Udtryk for ved Sagens første Behandling, at det maa have sit Forblivende ved denne Bestemmelse, og jeg skal en Gang til begrunde dette. Jeg mener, at det maa alene være den lovgivende Magt, som bestemmer, hvilke Forsvarsmidler Landet skal have, og i hvilket Omfang. Jeg udtalte ved Lovforslagets første Behandling, at man ikke tillægger de bestaaende frivillige Korps nogen som helst andre Motiver end dem, de angiver, paa ingen Maade, men der er ingen, som ved, hvortil saadanne Korps i givne Situationer af andre Ledere kan bruges, og derfor tror jeg, at den Regering, som i Tide befrier sig for den Fare, der kan ligge i private Sæmmenslutninger af den Art, gør en klog Gerning. Jeg forstaar udmærket godt, at ærede Medlemmer og Medlemmerne af Korpsene, som har en anden Me-